

„...úgy viselkedik, mint egy kövület, ...”

írja „Kun Gábor”, mint erdész summás véleményét az Erdészeti Tudományos Intézetéről. Vehetnénk ezt akár dicséretnek is, hiszen az intézet csaknem 107 éve áll erdészeti kutatásaival a gyakorlati erdőgazdálkodás szolgálatában. Igen, a tartamos fejlődés fenntartása érdekében lehet szakmai tartalma és indoka a tradíciók megőrzésének éppen úgy, mint ágazatunkban szinte egyedülállóan, a múltból merítkezve és a jelenen átítelve a helyes jövőkép kialakításának. Azért, mert valaki valamit nem, vagy hiányosan ismer, attól az még létezhet, sőt mások el is ismerhetik.

Ez utóbbit hivatott kiérdemelni az a publikációs tevékenység, amit az ERTI munkatársai évről évre végeznek. Az elmúlt 5 év alatt összesen 313 tudományos és népszerűsítő közlemény látott napvilágot különböző sajtóorgánumban. Az Erdészeti Lapokban ugyanezen időszakban 61 olyan közlemény (szakcikk, recenzió, riport stb.) jelent meg, amelyek az intézet dolgozóihoz köthetők. A legutóbbi számban is kettő ismert, az intézetnek és a szakmánknak egyaránt hírnevet és elismerést hozó szakember (*dr. Solymos Rezső és dr. Tóth Béla*) tollából. Amennyiben az ismeretlen bírálónk, Kun

Gábor felfedné elérhetőségét és igényt tartana szakmai fejlődése érdekében a közzétett munkáink tartalmára, szívesen eljuttatjuk hozzá, nehogy „**Az ERTI tevékenysége észrevétlenül simuljon bele mindennapjainkba.**”

Az eltelt 5 év alatt 305 szakmai előadást hangzott el különböző szakmai fórumokon és tudományos konferenciákon. Ezen rendezvények nagy része a hazai gyakorlati szakemberek kezdeményezésére (OEE, Rt.-k, MEGOSZ) születtek. A legújabb kutatási eredmények megismertetése céljából pedig, maguk a tudományos műhelyek (MTA, ERTI, NyME) szerveztek a gyakorlati szakemberek széles körű bevonásával konferenciákat, nehogy „**Az ERTI tevékenysége észrevétlenül simuljon bele mindennapjainkba.**”

Szerencsére az állami erdészeti részvénnytársaságokkal és az Állami Erdészeti Szolgálattal kitűnő kapcsolatot tart fenn intézetünk, és ez a kutatási együttműködések révén évről évre javul. A gyakorlati szakemberek és a kutatók közötti információcsere szinte naprakész. Ahol ez nem így történik, ott annak személyi jellegű okai lehetnek. A tudományos együttműködések éves eredményeiről a jelentések mellett kö-

zös beszámolót tartunk, ahol az egyes „megrendelők” magas szintről képviseltetik magukat, nehogy „**Az ERTI tevékenysége észrevétlenül simuljon bele mindennapjainkba.**”

Az ismeretlen bíráló bizonyára jó néven veszi, hogy az „üdítő/ellenpélda”, azaz az „erdészet jövőjéről” készített tanulmány elkészítésében közreműködött az ERTI több kutatója. De részt veszünk az alma mater falai között az ifjúság, a leendő erdőszegenerációk felkészítésében is, nehogy „**Az ERTI tevékenysége észrevétlenül simuljon bele mindennapjainkba.**”

Sorolhatnám még azokat az eredményeket és tényeket, amelyek nem jutottak el ismeretlen bírálónkhoz, „Kun Gáborhoz”. Elismerem, vannak javítandó hibák is tevékenységünkben. Mégis arra kérem Öt, hogy keressen minket a kölcsönös megértés és jobbítás szándékával. Szerencsére vannak sokan, akiknek véleménye elismerő és meghatározó. Erre enged következtetni az a tény, hogy az elmúlt 2 év 6 Bedő-díjasa közül kettő az intézet, így már a széles szakközönység által is megbecsült kollégája.

Führer Ernő
főigazgató

Az erdészeti kutatásról ... és ami mögötte van

Nem szívesen veszek részt hasonló céltalan vitákban, mert egyetértek az ismert szólással: „építkezni szép, de kicsit fárasztóbb, ha nem tudjuk mit építünk”. Mindazonáltal néhány kiegészítést kell tennem „Kun Gábor”, általam személyesen nem ismert kolléga cikkéhez. Két okból merek egyáltalán hozzászólni a kutatásról szóló részhez; egyrészt mert 16 évig dolgoztam az Erdészeti Tudományos Intézetnél a legkülönfélébb beosztásokban, másrészt mert már majdnem tíz éve nem dolgozom ott.

Úgy gondolom a dolgoknak – ha lehet – mindig a jó oldalát kell nézni. Kun kolléga sorain valami régi vagy újszerűt személyes sérelem üt át, ezért nem is érdemes az egyoldalú és a valamiféle visszavágás szándékával megírt gondolatokra reagálni, inkább ki kell használni az írása által keltett érdeklődést arra, hogy az Erdészeti Tudományos Intézet

szakmánk jelentős része által talán kevésbé ismert közelmúltbeli történelméről beszéljünk.

Az 1949-ben megújult intézet fejlődése szinte töretlen volt a 80-as évek végéig. Sorban alakultak a tudományos osztályok és kísérleti állomások, amelyek jótékonyan járultak hozzá a helyi gyakorlat és a kutatás oly sokat emlegetett együttműködéséhez. Ebben az időben a finanszírozási feltételek lehetővé tették, hogy egy kísérleti állomáson több tudományos osztályhoz tartozó kutató is dolgozzon, így szükség esetén igen gyorsan reagálhattak egy adott térség összetett problémájára és az azzal kapcsolatos komplex kutatást akár az adott állomás szintjén is képesek voltak felvállalni, elvégezni.

Nos, 1985 körül az ERTI létszáma majdnem elérte a 400(!) főt és ebből mintegy 90(!) kutatói státusz volt. Lehet

azon vitatkozni, hogy szükséges volt-e ilyen létszámú intézet, arányos volt-e az akkor felmerülő feladatokkal. Hozzá kell azonban tenni, hogy ebben az időben az intézet még sok olyan feladatot is ellátott, amelyet ma már az Egyetem, vagy az Állami Erdészeti Szolgálat végez. Így jutottunk el 1990 végéhez, amikor az akkori intézet költségvetésének legfontosabb pillérét kitevő állami támogatást egyik napról a másikra a felére csökkentették.

Nem egy ágazati kutatóintézet beleszűnt ebbe a tortúrába. Például a Faipari Kutató Intézet, amit még durvább elvonásokkal sújtottak, sem tudott működni tovább. Ez várt volna az ERTI-re is, ha azonnal nem hoz drasztikus intézkedéseket. Az intézet néhány év alatt elvesztette létszámának 75 %-át, megszűntek műszaki fejlesztéssel, gépkísérlettel és szervezésfejlesztéssel foglalkozó részlegei. Kísérleti állomásainak egy részét felszámolta, másokat csak alapszinten működtetett. Olyan erős csokolásokon esett át, szinte meglepő volt, hogy megőrizte működő képességét. Persze ez még nem volt elég; a maradék értékeesebb része is célkereszt-